

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΑΔΕ

Ανεξάρτητη Αρχή
Δημοσίων Εσόδων

**ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ Α3**

**Ταχ. Δ/ση : Φιλαδελφείας 8 & Σάμου
Ταχ. Κώδικας : 104 40 Αθήνα
Τηλέφωνο : 213 1312 349
E-mail: ded.ath@aade.gr**

Αθήνα, 04.10.2024
αριθμός απόφασης 2716

ΑΠΟΦΑΣΗ Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπ' όψη:

1. Τις διατάξεις :

α. Του άρθρου 72 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (ν. 5104/2024 Α' 58), εφεξής ΚΦΔ.
β. Του άρθρου 10 της Δ.ΟΡΓ.Α 1125859 ΕΞ 2020/23.10.2020 Απόφασης του Διοικητή της Α.Α.Δ.Ε. (Φ.Ε.Κ. Β' 4738/26.10.2020) με θέμα «Οργανισμός της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.)»

γ. Της ΠΟΛ 1064/12.04.2017 Απόφασης του Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ 1440/ τ. Β' /27.04.2017)

δ. της με αριθ. Α.1165/22.11.2022 απόφασης του Διοικητή της ΑΑΔΕ με θέμα: «Υποβολή ενδικοφανών προσφυγών και αιτημάτων αναστολής του άρθρου 63 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (ν.4987/2022), αποκλειστικά ψηφιακά μέσω διαδικτύου από το διαδικτυακό τόπο της ΑΑΔΕ» (ΦΕΚ 6009/τ.Β' /25.11.2022).

2. Την ΠΟΛ 1069/4.03.2014 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

3. Την με αριθ. ΔΕΔ 1126366 ΕΞ 2016/30.08.2016(ΦΕΚ2759/τ.β' /01.09.2016) Απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών «Παροχή εξουσιοδότησης υπογραφής».

4. Την από 27.01.2021 και με αριθμό πρωτοκόλλου υποβληθείσα ενδικοφανή προσφυγή του, με ΑΦΜ, κατοίκου Αττικής, οδός, αριθ., ατομικά και ως πρώην ομορρύθμου εταίρου της λυθείσας ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία «..... Ο.Ε.», κατά των με αριθ. πρωτ. /14.07.2020, /23.12.2020 Τμήματος Εσόδων και /23.12.2020 Τμήματος Δικαστικού απαντήσεων του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών επί των από 2.07.2020 και

8.10.2020 ταυτάριθμων αιτήσεων περί έντοκης επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών, καθώς και τα προσκομιζόμενα με αυτήν σχετικά έγγραφα.

5. Τις εις την ανωτέρω παράγραφο 4 προσβαλλόμενες πράξεις των οποίων ζητείται η ακύρωση.

6. Την με αριθ. πρωτ./02.02.2021 έκθεση απόψεων του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών.

7. Την υπ' αριθ./2023 Απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου (Τμήμα Τριμελές) με την οποία ακυρώθηκε η με αριθ./25.10.2021 απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών και αναπέμφθηκε η υπόθεση στην Υπηρεσία μας προκειμένου να εξεταστεί κατ' ουσίαν η/27.01.2021 ενδικοφανής προσφυγή που είχε ασκήσει ο προσφεύγων κατά των/14.7.2020 και/23.12.2020 απαντήσεων του Προϊσταμένου της Δημόσιας Οικονομικής Υπηρεσίας Α' Αθηνών.

8. Την εισήγηση του ορισθέντος υπαλλήλου του Τμήματος Α3 όπως αποτυπώνεται στο σχέδιο της απόφασης.

Επί της από 27.01.2021 και με αριθμό πρωτοκόλλου υποβληθείσας ενδικοφανούς προσφυγής του, ατομικά και ως πρώην ομορρύθμου εταίρου της λυθείσας ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία «..... Ο.Ε.», και μετά την μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμαστε τα ακόλουθα:

Με την έκδοση των υπ' αριθ. πρωτ./14.07.2020 και/23.12.2020 εγγράφων απαντήσεων του Προϊστάμενου της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών απορρίφθηκαν οι με αριθ. πρωτ./02.07.2020 και/08.10.2020 αιτήσεις του προσφεύγοντος περί έντοκης επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών.

Ιστορικό

Κατόπιν διενέργειας ελέγχου στην εταιρεία «..... Ο.Ε.» με Α.Φ.Μ. καταλογίστηκαν σε βάρος της εταιρείας οι με αριθ./28.12.2005,/28.12.2005,/28.12.2005,/28.12.2005,/28.12.2005,/28.12.2005 προσωρινές πράξεις διορθωτικού προσδιορισμού αποτελεσμάτων και επιβολής φόρου εισοδήματος του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών, για τα οικ. έτη 1998, 1994, 1996, 1997, 1995, 2000, 1999 αντίστοιχα, καθώς και οι με αριθ./30.12.2005,/30.12.2005,/30.12.2005,/30.12.2005,/30.12.2005,/30.12.2005,/2013,/2013 πράξεις προσδιορισμού Φ.Π.Α. του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών, για τα διαχειριστικά έτη 1994, 1993, 1996, 1995, 1997, 1998, 1999, 1999, 1998 αντίστοιχα.

Στο πλαίσιο είσπραξης των ανωτέρω ποσών πραγματοποιήθηκε πλειστηριασμός επί ακινήτου του υπόχρεου και εισπράχθηκε εκπλειστηρίασμα με το οποίο εξοφλήθηκαν οι παρακάτω οφειλές (ΣΧΕΤΙΚΟ ΤΟ ΜΕ ΑΡΙΘΜ...../10-06-2013 ΔΙΠΛΟΤΥΠΟ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΥΠΟΥ Α ΕΝΑΝΤΙ ΒΕΒΑΙΟΜΕΝΩΝ ΟΦΕΙΛΩΝ):

	ΕΤΟΣ	ΑΤΒ	ΗΜ/ΝΙΑ	ΠΟΣΑ ΟΦΕΙΛΗΣ	ΠΡΟΣΑΥΞΗΣΕΙΣ
ΛΟΙΠΟΙ ΦΟΡΟΙ	2003		12/12/2003	6.737,24	8.051,00
ΛΟΙΠΟΙ	2003		17/12/2003	7.161,28	8.557,73

ΦΟΡΟΙ					
ΠΡΟΣΤΙΜΟ ΚΒΣ	2004		30/7/2004	31.511,08	33.899,36
ΦΠΑ	1994		15/3/2006	35.064,14	30.155,17
				80.473,74	80.663,26
			ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ	161.137,00	

Κατά των ως άνω πράξεων ο προσφεύγων άσκησε, ατομικά και ως πρώην ομόρρυθμο μέλος της ως άνω λυθείσης εταιρείας, δικαστικές προσφυγές για τις οποίες εκδόθηκαν δικαστικές αποφάσεις με τις οποίες ακυρώθηκαν οι εν λόγω πράξεις και συγκεκριμένα εκδόθηκαν οι παρακάτω δικαστικές αποφάσεις οι οποίες εκτελέσθηκαν με την έκδοση των παρακάτω ΑΦΕΚ στο πλαίσιο των οποίων πραγματοποιήθηκε διαγραφή και δεν προέκυψε επιστροφή καθότι ο υπόχρεος δεν είχε καταβάλει κανένα ποσό στο πλαίσιο της αρχικής βεβαίωσης συγκεκριμένα εκδόθηκαν τα εξής :

Α)ΑΦΕΚ/2013 ποσού 83.880,52 ευρώ, (αρχική απόφαση/2012 και η/2014 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου),

Β)ΑΦΕΚ/2013 ποσού 238.924,69 ευρώ,(η αρχική απόφαση/2012 σχετικές και η/2014 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου),

Γ)ΑΦΕΚ/2013 ποσού 145.236,15 ευρώ, (η αρχική απόφαση/2012 και η με αριθ./2014 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου),

Δ)ΑΦΕΚ/2013 ποσού 125.219,44 ευρώ (η αρχική απόφαση/2012 σχετικές οι με και η αριθ./2014 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου),

Εν συνεχεία εκδόθηκε στο πλαίσιο εκτέλεσης νέας δικαστικής απόφασης το παρακάτω ΑΦΕΚ επί του οποίου πραγματοποιήθηκε διαγραφή και δεν προέκυψε επιστροφή:

-ΑΦΕΚ/2015 ποσού 154.760,89 ευρώ (με αρχική την απόφαση/2014 και η με αριθ./2019 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας),

Κατόπιν εκδόθηκε το ΑΦΕΚ/04.06.2015 από το οποίο προέκυψε επιστροφή 69.862,62 ευρώ (βάσει της απόφαση/2014 και της με αριθ./2019 απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας. Ειδικότερα όπως προκύπτει από το υποσύστημα εσόδων ΤΑΧΙΣ για την πράξη με αριθμ...../30.12.2005 που αφορούσε σε ΦΠΑ έτους 1994 ποσού 151.439,01 πλέον πρόσθετου φόρου 454.317,05 ευρώ ήτοι συνολικό ποσό 605.756,06 ευρώ είχε εισπραχθεί μέσω του εκπλειστηριάσματος ως αναφέρθηκε και ανωτέρω συνολικό ποσό 65.219,31 ευρώ ενώ συνολικό ποσού 4.643,31 είχαν εισπραχθεί μέσω άλλων διαδικασιών (κατάσχεσης). Για το άθροισμα των ανωτέρω δύο ποσών ήτοι 69.862,62 ευρώ πραγματοποιήθηκε συμψηφισμός προκειμένου να αποπληρώσει τις παρακάτω οφειλές (Σχετικό το με αριθμ...../04-06-2015 ΔΙΠΛΟΤΥΠΟ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΥΠΟΥ Α ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΥ):

	ΕΤΟΣ	ΑΤΒ	ΗΜ/ΝΙΑ	ΠΟΣΑ ΟΦΕΙΛΗΣ	ΠΡΟΣΑΥΞΗΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΤΙΜΟ ΚΒΣ	2006		31/03/2006	887,15	846,48
ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΠΟΛ 1037	1999		24/07/2006	35.483,85	32.645,14
				36.371,00	33.491,62
			ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ	69.862,62	

Εν συνεχεία εκδόθηκαν στο πλαίσιο εκτέλεσης νέων δικαστικών αποφάσεων και για λοιπές από τις ανωτέρω πράξεις φόρων τα παρακάτω ΑΦΕΚ και συγκεκριμένα τα εξής:

Α) ΑΦΕΚ/2019 ποσού 75.762,06 ευρώ, (βάσει της με αριθ./2019 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου) σύμφωνα με το οποίο διαγράφηκε το αρχικό βεβαιωθέν ποσό φόρου χωρίς να προκύψει επιστροφή καθότι δεν είχε εισπραχθεί τίποτα στο πλαίσιο αυτής της βεβαίωσης.

Β) ΑΦΕΚ/2019 ποσού 129.201,60 ευρώ, (βάσει της/2016 καθώς και της με αριθ./2019 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου που αφορούσε στην πράξη/28.12.2005 φόρου εισόδημα οικον.έτους 1999) σύμφωνα με το οποίο διαγράφηκε η αρχική οφειλή και προέκυψε επιστροφή φόρου για ποσό που είχε εισπραχθεί μέσω του προαναφερθέντος συμψηφισμού ποσού 59.123,14 ευρώ. Για το εν λόγω ποσό πραγματοποιήθηκε ο παρακάτω συμψηφισμός (Σχετικό το με αριθμ...../04-06-2015 ΔΙΠΛΟΤΥΠΟ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΥΠΟΥ Α ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΥ):

	ΕΤΟΣ	ΑΤΒ	ΗΜ/ΝΙΑ	ΠΟΣΑ ΟΦΕΙΛΗΣ	ΠΡΟΣΑΥΞΗΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΤΙΜΟ ΚΒΣ	2006		31/03/2006	293,35	455,87
			ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ		749,22

Και τα υπόλοιπα δόθηκαν ως εξής :

ΔΟΘΗΚΑΝ ΜΕΤΡΗΤΑ	2.095,62
ΜΕΤΑΦΕΡΘΗΚΑΝ ΣΕ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ	55.678,30
ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ	59.123,14

Ο προσφεύγων στις 2.07.2020 υπέβαλε την με αριθ. πρωτ. αίτηση προς τον Προϊστάμενο της Δ.Ο.Υ. Α΄ Αθηνών, ατομικά και ως ομόρρυθμος εταίρος της λυθείσης ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία «.....», με την οποία ζητούσε τα εξής: α) να του καταβληθούν οι τόκοι για το επιστραφέν ως αχρεωστήτως καταβληθέν βάσει δικαστικής απόφασης ποσό (ήτοι 56.000,00 ευρώ) από την ημερομηνία της εκ μέρους του καταβολής, β) να του αποδοθεί το ποσό των 161.137,00 ευρώ εντόκως από 19.02.2010, όπου εισέπραξε η Δ.Ο.Υ. μετά από πλειστηριασμό ακινήτου του στο Αττικής, για ανύπαρκτη οφειλή, μετά από αναγγελία (αρ./2010) και κατόπιν κατάταξης του Δημοσίου και διανομής του πλειστηριάσματος εκ μέρους της συμ/φου και γ) να του αποδοθεί το ποσό των εκ μέρους της Δ.Ο.Υ. κατασχεθεισών συντάξεών του, σύμφωνα με το αριθ./21.03.2011 κατασχετήριο, περίπου 20.000,00 ευρώ, εντόκως από τις ημερομηνίες της εκ μέρους της Δ.Ο.Υ. είσπραξης, εκάστου ποσού για την άνω αιτία της δήθεν οφειλής του και δ) οποιοδήποτε άλλο ποσό του οφείλει η Δ.Ο.Υ., επειδή το έχει καταβάλει για την ίδια ως άνω αιτία αχρεωστήτως.

Σε απάντηση της ως άνω αίτησης, ο Προϊστάμενος της Δ.Ο.Υ. Α΄ Αθηνών αρχικώς εξέδωσε την με αριθ. πρωτ./14.07.2020 απάντηση την οποία παρέλαβε ενυπόγραφα για λογαριασμό του προσφεύγοντος η πληρεξούσια δικηγόρος του με Α.Μ. Με την εν λόγω απάντηση ο Προϊστάμενος της Δ.Ο.Υ. Α΄ Αθηνών τον ενημέρωσε για το που διατέθηκε το ποσό του εκπλειστηριάσματος καθώς και για τα ανωτέρω ΑΦΕΚ που εκδόθηκαν στο πλαίσιο δικαστικών αποφάσεων .

Στη συνέχεια ο προσφεύγων υπέβαλε στον Προϊστάμενο της Δ.Ο.Υ. Α΄ Αθηνών και την με αριθ. πρωτ./08.10.2020 δεύτερη αίτησή του, ατομικά και ως ομόρρυθμος εταίρος της λυθείσης ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία «.....», στην οποία κάνει μνεία της με αριθ. πρωτ./14.07.2020 απάντησης που έχει λάβει επί της σχετικής αιτήσεώς του, με την

οποία προέβαλε ακριβώς τα ίδια αιτήματα, ήτοι: α) από το ποσό των 161.137 ευρώ το οποίο ζητούσε εντόκως από την ημερομηνία είσπραξής του, ήτοι μετά τον γενόμενο πλειστηριασμό ακινήτου του δηλ. από την 19.02.2010, του επεστράφη απόκως μόνο το κεφάλαιο, δηλ. ποσό 59.129,14 ευρώ. Κατά συνέπεια πρέπει να του επιστραφούν και οι αναλογούντες τόκοι 10 ετών και οκτώ μηνών, δηλαδή οι τόκοι που έχουν παραχθεί από την ανωτέρω ημερομηνία είσπραξης του ειρημένου ποσού, ενόψει και της, από το έτος 2006, άσκησης των σχετικών προσφυγών του, β) να του αποδοθεί ως αχρεωστήτως καταβληθέν και δη εντόκως από την ημερομηνία είσπραξης το ποσό των εκ μέρους της Δ.Ο.Υ. κατασχεθεισών συντάξεών του, σύμφωνα με το αριθ./21.03.2011 κατασχετήριο, περίπου 20.000,00 ευρώ, γ) σχετικά με το επιστρεπτέο ποσό των 69.862,62 ευρώ που σύμφωνα με την απάντηση της Δ.Ο.Υ. συμψηφίστηκε με δήθεν οφειλές του στη Δ.Ο.Υ. Γλυφάδας, και το οποίο αναφέρεται ως «ΛΟΙΠΟΙ ΦΟΡΟΙ» (με τους αριθμούς Τ.Β./12.12.2003,/17.12.2003 και/30.07.2004 ύψους 45.409,60 ευρώ κατά το κεφάλαιο και 50.508,09 ευρώ κατά τις προσαυξήσεις) δηλώνει ότι ο ίδιος και η εταιρεία ουδέποτε είχαν οφειλές στη Δ.Ο.Υ. Γλυφάδας, ούτε είχαν λάβει οποιαδήποτε γνώση γι' αυτές, ως εκ τούτου και δεδομένου ότι η ανυπαρξία οφειλών εκ της άνω αιτίας καθιστά τον συψηφισμό αυτόχρημα παράνομο και συνεπώς άκυρο. Τέλος, ισχυρίζεται ότι σε κάθε περίπτωση ο γενόμενος συμψηφισμός δεν ήταν νόμιμος, καθόσον οι βεβαιώσεις των σχετικών οφειλών του ανάγοντο στο έτος 2003, 2004 και προδήλως είχαν προ πολλού παραγραφεί, ενώ είχε παρέλθει και η προβλεπόμενη τριετία από την εκπνοή της εν λόγω προθεσμίας παραγραφής των.

Σε απάντηση της ως άνω αίτησης, ο Προϊστάμενος της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών εξέδωσε την με αριθ. πρωτ./23.12.2020 Τμήματος Εσόδων απάντηση με την οποία ενημέρωνε τον προσφεύγοντα ότι η με αριθμ...../2019 δικαστική απόφαση στο πλαίσιο της οποίας πραγματοποιήθηκε η επιστροφή συνολικού ποσού 59.123.14 ευρώ δεν προβλέπει την έντοκη επιστροφή. Ενώ ως προς τα αναφερόμενα ως προς το ποσό των 20.000 ευρώ και την ΤΟΚ που αναφέρει ο προσφεύγων στην αίτησή του στην προσβαλλόμενη απάντηση αναφέρεται η ΤΟΚ συνολικού ποσού 729,74 ευρώ για το οποίο έχουν εκδοθεί τα ΑΦΕΚ/2014 και/2014 τα οποία έχουν εξοφληθεί στις 20/10/2014 και 08/09/2014 αντίστοιχα επιστρέφοντας έτσι το εισπραχθέν από την ΤΟΚ ποσό.

Περαιτέρω, σε απάντηση της ίδιας ως άνω αίτησης, ο Προϊστάμενος της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών εξέδωσε την με αριθ. πρωτ./23.12.2020 Τμήματος Δικαστικού και Νομικής Υποστήριξης απάντηση με την οποία ενημέρωνε τον προσφεύγοντα τα εξής: α) τα ΑΤΒ/12.12.2003 και/17.12.2003 αφορούν ΛΟΙΠΟΥΣ ΦΟΡΟΥΣ ΕΙΔΙΚΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ με βεβαιούσα αρχή την Δ.Ο.Υ. Γλυφάδας και ληξιπρόθεσμα στις 30.01.2004, η παραγραφή τους είναι 5 έτη, ήτοι το έτος 2009, ωστόσο στο διάστημα αυτό έχουν ληφθεί μέτρα από την αρμόδια υπηρεσία, όπως φάκελοι κατάσχεσης με α/α/2005,/2006 και/2007, ποινική δίωξη, αναγγελίες σε πτώχευση με α/α και/2008, επίσης έχει καταχωρηθεί πτώχευση με α/α και/2000 με περάτωση 16.06.2020 και ρύθμιση με αριθ. πρωτ./22.09.2004. β) το ΑΤΒ/30.07.2004 αφορά ΠΡΟΣΤΙΜΟ ΚΒΣ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΒΕΒΑΙΩΣΗ (ΕΙΔ. ΦΟΡΟΥ) και ληξιπρόθεσμο σε 6 δόσεις με α' δόση 31.08.2004 και τελευταία δόση την 31.01.2005, η παραγραφή είναι επίσης 5 έτη, δηλαδή το 2009 και η τελευταία δόση το 2010. Στο διάστημα αυτό έχουν ληφθεί μέτρα από την αρμόδια υπηρεσία όπως φάκελοι κατάσχεσης με α/α/2005,/2006 και/2007, ποινική δίωξη, αναγγελίες σε πτώχευση με α/α και/2008, επίσης έχει καταχωρηθεί πτώχευση με α/α 8 και 9/2000 με περάτωση 16.06.2020. Η πτώχευση και τα μέτρα που είχαν ληφθεί για τις παραπάνω οφειλές είχαν παρατείνει το χρόνο παραγραφής πέραν του αρχικού χρόνου

παραγραφής τους, με αποτέλεσμα το έτος 2013 που έγιναν οι συμψηφισμοί να μην θεωρούνται τα ποσά παραγεγραμμένα.

Ο προσφεύγων άσκησε κατά αυτών την από 27.01.2021 και με αριθ. πρωτ. ενδικοφανή προσφυγή και εν συνεχεία εκδόθηκε η με αριθ. /25.10.2021 Απόφαση του Προϊσταμένου της Υπηρεσίας μας σύμφωνα με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη. Ο προσφεύγων άσκησε δικαστική προσφυγή με την οποία ζητούσε την ακύρωση της υπ' αριθ. /25.10.2021 Απόφασης. Στο πλαίσιο αυτό εκδόθηκε η υπ' αριθ. /2023 Απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου (Τμήμα Τριμελές) με την οποία ακυρώθηκε η με αριθ. /25.10.2021 απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών και αναπέμφθηκε η υπόθεση στην Υπηρεσία μας προκειμένου να εξεταστεί στην ουσία της ανωτέρω ενδικοφανής προσφυγής.

Ο προσφεύγων, με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή, ζητά την ακύρωση των προσβαλλόμενων ρητών απαντήσεων του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών, έτσι ώστε α) να του επιστραφεί εντόκως (μέχρι εξοφλήσεως) το συνολικό ποσό των 117.425,55 ευρώ (ήτοι 102,007,86 ευρώ + 15.417,69 ευρώ) ως αχρεωστήτως εισπραχθέντα και β) να του καταβληθούν οι τόκοι που αντιστοιχούν στο ήδη, απόκως, καταβληθέν ποσό των 59.129,14 ευρώ υπολογιζομένων για το χρονικό διάστημα από την καταβολή του έως και την ως άνω επιστροφή του, προβάλλοντας τους παρακάτω ισχυρισμούς:

- Μη νομίμως απερρίφθη το αίτημά του για έντοκη επιστροφή των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών. Ενόψει της πρόσφατης νομολογιακής παραδοχής του ΣτΕ δικαιούται σε έντοκη επιστροφή των ρηθέντων κονδυλίων, η οποία επιβάλλεται να γίνει από την ημερομηνία της αχρεώστητης καταβολής μέχρι εξοφλήσεως, ανεξαρτήτως από την παράλειψη σχετικής μνείας στην με αριθ. /2019 απόφαση Δ.Ε.Α.
- Οι ισχυρισμοί της Φορολογικής Αρχής δεν είναι ορισμένοι ούτε βάσιμοι, ενώ στερούνται πλήρως υποστηρικτικών εγγράφων. Ο ίδιος έχει αρνηθεί ρητά την ύπαρξη οποιασδήποτε οφειλής στη Δ.Ο.Υ. Γλυφάδας και το οποίο αναφέρεται ως «ΛΟΙΠΟΙ ΦΟΡΟΙ» και ΠΡΟΣΤΙΜΑ (ΣΧΕΤΙΚΑ ΑΤΒ /12-12-2003, /17-12-2003 και /30-07-2004) καθώς και την νομιμότητα του διενεργηθέντος συμψηφισμού, ωστόσο η προσβαλλόμενη απάντηση της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών δεν περιλαμβάνει καμία αιτιολογία περί αυτού, ούτε καν μνεία οιαδήποτε νόμιμων τίτλων (εν ευρεία έννοια) στοιχειοθετούντων την οφειλή για τους αναφερθέντες «λοιπούς φόρους» και το πρόστιμο Κ.Β.Σ., ούτε γίνεται μνεία για τις εκθέσεις επίδοσης αυτών. Η απουσία των πιο πάνω κρίσιμων εγγράφων αποδυναμώνει εντελώς κάθε νόμιμο έρεισμα της εν στενή έννοια (ταμειακής βεβαίωσης) των επίμαχων «οφειλών» ελλείψει νόμιμου τίτλου με συνέπεια την πλήρη έλλειψη νομιμοποίησης της φορολογικής διοίκησης να προβεί σε συμψηφισμό των επίμαχων «οφειλών» με την αξίωσή του και σε άρνηση επιστροφής των σχετικών κονδυλίων, ως αχρεωστήτως καταβληθέντων, ως εκ τούτου η προσβαλλόμενη απάντηση επί του αιτήματος επιστροφής των επίμαχων κονδυλίων παρίσταται καταδήλως παράνομη, αναπόδεικτη και ακυρωτέα. Η φορολογική αρχή δεν παρέχει καμία πληροφορία σχετικά με το συνολικώς επιστρεπτέο ποσό εξ εκείνου το οποίο ελήφθη από το πλειστηρίσμα, καθόσον επιχειρηματολογεί μόνον υπέρ της μη επιστροφής του ποσού των 69.862,62 ευρώ από το εισπραχθέν εκπλειστηρίασμα. Μετά την επιστροφή του ποσού των 59.129,14 ευρώ, πρέπει να επιστραφεί και το ποσό των 102.007,86 ευρώ (δηλ. 161.137 - 59.129,14) και όχι απλώς το ποσό των 69.862,62 ευρώ, για το οποίο η Δ.Ο.Υ. ομιλεί περί συμψηφισμού, ενώ, εντούτοις δεν παρέχει καμία περαιτέρω αιτιολογία

γιατί αρνείται να επιστρέψει την διαφορά, ήτοι $102.007,86 - 69.862,62 = 32.135,24$ ευρώ, η οποία δεν έχει συμψηφιστεί.

- Σε κάθε περίπτωση ο γενόμενος συμψηφισμός δεν ήταν νόμιμος καθόσον οι βεβαιώσεις των σχετικών «οφειλών» του ανάγονται στα έτη 2003, 2004 και προδήλως είχαν προ πολλού παραγραφεί.
- Παράνομη η άρνηση της φορολογικής αρχής για την έντοκη επιστροφή του εκ των συντάξεων του εισπραχθέντος ποσού των 20.000,00 ευρώ.

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 72 του Κ.Φ.Δ. (πρώην άρθρο 63):

«1. Ο υπόχρεος, εφόσον αμφισβητεί οποιαδήποτε πράξη που έχει εκδοθεί σε βάρος του από τη Φορολογική Διοίκηση ή σε περίπτωση σιωπηρής άρνησης, οφείλει να υποβάλει ενδικοφανή προσφυγή με αίτημα την επανεξέταση της πράξης στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας από τη Διεύθυνση Επίλυσης Διαφορών της Φορολογικής Διοίκησης. Η ενδικοφανής προσφυγή υποβάλλεται στην Υπηρεσία της Φορολογικής Διοίκησης που εξέδωσε την πράξη ή παρέλειψε την έκδοσή της και αναφέρει τους λόγους και τα έγγραφα στα οποία ο υπόχρεος βασίζει το αίτημά του. Η ενδικοφανής προσφυγή υποβάλλεται από τον υπόχρεο μέσα σε τριάντα (30) ημέρες από την ημερομηνία κοινοποίησης της πράξης σε αυτόν ή από τη συντέλεση της παράλειψης. Η προθεσμία αυτή ορίζεται σε εξήντα (60) ημέρες για φορολογούμενους κατοίκους εξωτερικού. Οι ανωτέρω προθεσμίες αναστέλλονται κατά το χρονικό διάστημα από 1η έως 31η Αυγούστου. Η υποχρέωση άσκησης ενδικοφανούς προσφυγής δεν ισχύει στις περιπτώσεις των διαφορών που υπάγονται στην αρμοδιότητα του Προέδρου Πρωτοδικών του Διοικητικού Πρωτοδικείου, σύμφωνα με την περ. δ` της παρ. 2 του άρθρου 6 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, Α` 97).»

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 48 του ΚΦΔ, ως ίσχυε):

«Αναγκαστική εκτέλεση

1. Εξαιρουμένων των θεμάτων που ρυθμίζονται διαφορετικά από τον Κώδικα, η αναγκαστική είσπραξη των φόρων και των λοιπών εσόδων του Δημοσίου που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του διενεργείται σύμφωνα με τα οριζόμενα στον Κώδικα Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων (Κ.Ε.Δ.Ε.).

2. Η Φορολογική Διοίκηση συμψηφίζει απαιτήσεις από φόρους και λοιπά έσοδα του Δημοσίου που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του Κώδικα και σε όλη την εν γένει φορολογική και τελωνειακή νομοθεσία, σύμφωνα με το άρθρο 75 του Κ.Ε.Δ.Ε.. Η Φορολογική Διοίκηση δύναται να συμψηφίζει κάθε άλλη απαίτηση σύμφωνα με τα ανα-φερόμενα στο πρώτο εδάφιο.

3. Αναγκαστική εκτέλεση δεν διενεργείται για οφειλές η πληρωμή των οποίων τελεί σε νόμιμη ή δικαστική ή διοικητική αναστολή του άρθρου 63 και για όσο χρόνο αυτή διαρκεί. Αναγκαστική εκτέλεση δεν διενεργείται επίσης για οφειλές που έχουν υπαχθεί σε πρόγραμμα ρύθμισης οφειλών, εφόσον ο φορολογούμενος συμμορφώνεται με το πρόγραμμα.

4. Η Φορολογική Διοίκηση δύναται να επιλέγει κατά προτεραιότητα τις προς επιδίωξη της είσπραξης της οφειλής υποθέσεις με βάση κριτήρια ανάλυσης κινδύνου ή εξαιρετικά και με βάση άλλα κριτήρια, τα οποία καθορίζονται από τον Διοικητή και δεν δημοσιοποιούνται. Ο Υπουργός Οικονομικών δύναται να ζητά, εκ των υστέρων, στοιχεία από τον Διοικητή σχετικά με τα κριτήρια του πρώτου εδαφίου. ...».

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 9 του ΚΕΔΕ:

«Α.ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Άρθρο 9 Απαρίθμηση αναγκαστικών μέτρων

Τα αναγκαστικά μέτρα που εφαρμόζονται για την είσπραξη των δημοσίων εσόδων είναι τα εξής: 1) Κατάσχεση κινητών, είτε στα χέρια του οφειλέτη είτε κινητών και απαιτήσεων του, εν γένει στα χέρια τρίτου. ...».

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 83 του ΚΕΔΕ «Ενέργειες και αποτελέσματα συμψηφισμού»:

«1.Βέβαιη και εκκαθαρισμένη χρηματική απαίτηση του οφειλέτη κατά του Δημοσίου, η οποία αποδεικνύεται με τελεσίδικη δικαστική απόφαση ή δημόσιο έγγραφο, συμψηφίζεται με βεβαιωμένα χρέη αυτού προς το Δημόσιο.

2.Ο συμψηφισμός προτείνεται με δήλωση του οφειλέτη που υποβάλλεται στη Δ.Ο.Υ., η οποία είναι αμρόδια για την είσπραξη του χρέους. Ο συμψηφισμός μπορεί να ενεργείται και αυτεπάγγελα, με πράξη του προϊσταμένου της ίδιας υπηρεσίας, εφόσον από τα υπάρχοντα στοιχεία αποδεικνύεται η απαίτηση του οφειλέτη. Απαίτηση του Δημοσίου παραγεγραμμένη αντιτάσσεται σε συμψηφισμό για μια τριετία από τη συμπλήρωση της παραγραφής. (...).

4.Με το συμψηφισμό οι αμοιβαίες απαιτήσεις αποσβένονται από την ημερομηνία που συνυπήρξαν και κατά το μέρος που καλύπτονται, με την επιφύλαξη των άρθρων 89 και 94 του ν.2362/1995 (ΦΕΚ 247 Α΄)».

Επειδή, εξάλλου σύμφωνα με την παρ. 1 του άρθρου 73 του Κώδικα Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων (ν.δ. 356/1974), όπως ίσχυε, «η προ της ενάρξεως της εκτελέσεως ανακοπή του οφειλέτου ασκείται : α) κατά της εκδοθείσης ατομικής ειδοποίησης, β) κατά του εκδοθέντος και μη εκτελεσθέντος εντάλματος προσωπικής κρατήσεως και γ) κατά του νόμιμου τίτλου, εκδικάζεται δε υπό των καθ' ύλην αρμοδίων δικαστηρίων κατά τις διατάξεις των άρθρων 583-585 του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας ».

Επειδή, σύμφωνα με την παρ. 1 του άρθρου 217 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας: «Ανακοπή χωρεί κατά κάθε πράξης που εκδίδεται στα πλαίσια της διαδικασίας της διοικητικής εκτέλεσης και, ιδίως, κατά: α) της πράξης της ταμειακής βεβαίωσης του εσόδου, β) της κατασχετήριας έκθεσης, γ) του προγράμματος πλειστηρισμού, δ) της έκθεσης πλειστηριασμού και ε) του πίνακα κατάταξης».

Επειδή, από τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 72 (πρώην άρθρο 63) του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας, συνάγεται σαφώς ότι σκοπός της θέσπισης της διαδικασίας της ενδικοφανούς προσφυγής είναι μεταξύ άλλων η λειτουργία ενός σταδίου προελέγχου για εκείνες τις υποθέσεις που πρόκειται να εισαχθούν ενώπιον της δικαιοσύνης με το ένδικο βοήθημα της προσφυγής, κατά συνέπεια, στο πεδίο εφαρμογής της ενδικοφανούς προσφυγής υπάγονται οι πράξεις, οι οποίες με βάση το προϊσχύον καθεστώς προσβάλλονταν απευθείας στα δικαστήρια με το ένδικο βοήθημα της προσφυγής (άρθρο 63 επ. Κ.Δ.Δ.).

Επειδή, εξάλλου, η δυνατότητα άσκησης προσφυγής αφορά σε πράξεις, εκ των οποίων απορρέουν διαφορές ουσίας που αναφύονται στο στάδιο προσδιορισμού των οικονομικών βαρών (π.χ. πράξη καταλογισμού φόρου ή προστίμου) και όχι σε πράξεις που εκδίδονται στα πλαίσια της διαδικασίας της διοικητικής εκτέλεσης, κατά των οποίων προβλέπεται η άσκηση

ανακοπής προς επίλυση διαφορών αναφυόμενων στο στάδιο της είσπραξης των βαρών αυτών (πρβλ. ΣτΕ 2864/1996, 3354/1991).

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 και 3 του ν. 1473/1984 «Μεταρρυθμίσεις στην άμεση και έμμεση φορολογία και άλλες διατάξεις», ορίζεται ότι:

«2. Κάθε άμεσος ή έμμεσος φόρος ή δασμός, κύριος ή πρόσθετος, ή πρόστιμο, που έχει καταβληθεί, κατά το ποσό που δεν οφείλεται με βάση οριστική απόφαση διοικητικού δικαστηρίου οιοδήποτε βαθμού, συμψηφίζεται ή επιστρέφεται εντόκως με το επιτόκιο που ισχύει, για τα έντοκα γραμμάτια του Δημοσίου τρίμηνης διάρκειας. Το έντοκο της επιστροφής του φόρου αρχίζει μετά την πάροδο εξαμήνου, από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποίησης στη φορολογική αρχή της απόφασης του αρμόδιου δικαστηρίου. Το ίδιο ισχύει και για τον επιστρεπτέο φόρο που προκύπτει από τη δήλωση του φορολογούμενου. [...].

3. Το ως άνω αναφερόμενο επιτόκιο είναι αυτό που ισχύει κατά την πρώτη ημέρα έναρξης του εντόκου της επιστροφής, παραμένει σταθερό μέχρι την εξόφληση του τίτλου, μη επηρεαζόμενο από τις μετέπειτα διακυμάνσεις αυτού. Το έντοκο του επιστρεφόμενου ποσού συνεχίζεται μέχρι την ημέρα που ο δικαιούχος ειδοποιήθηκε αποδεδειγμένα να προσέλθει για την είσπραξη αυτού, τυχόν δε καθυστέρηση εξόφλησης του τίτλου που οφείλεται σε υπαιτιότητα του δικαιούχου δεν δημιουργεί αξίωση αυτού για έντοκη επιστροφή, κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα. Σε περίπτωση συμψηφισμού των ως άνω ποσών με οφειλές του δικαιούχου προς το Δημόσιο, το έντοκο της επιστροφής λογίζεται μέχρι την ημερομηνία συνάντησης των αμοιβαίων απαιτήσεων. Η πληρωμή του αναλογούντος τόκου στο δικαιούχο γίνεται από την ίδια υπηρεσία που επιστρέφει και τον αχρεωστήτως καταβληθέντα φόρο, δασμό ή πρόστιμο. Με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών καθορίζεται κάθε αναγκαία λεπτομέρεια για τη διαδικασία εκκαθάρισης και πληρωμής του αναλογούντος τόκου [...].».

Επειδή, στο άρθρο 21 «Τόκος υπερημερίας» του Κ.Δ. «Περί κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου» της 26.6/10.7.1944 (ΦΕΚ Α' 139) ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι: «Ο νόμιμος και ο της υπερημερίας τόκος πάσης του Δημοσίου οφειλής ορίζεται εις 6% ετησίως, πλην εάν άλλως ωρίσθη δια συμβάσεως ή ειδικού νόμου. Ο ειρημένος τόκος άρχεται από της επιδόσεως της αγωγής.»

Η ως άνω διάταξη διατηρήθηκε σε ισχύ με το τέταρτο εδάφιο του άρθρου 109 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα (π.δ. 456/1984, ΦΕΚ Α' 164), στο οποίο προβλέπονται τα εξής: «Με διάταγμα, ύστερα από πρόταση των υπουργών Δικαιοσύνης, Οικονομικών και Εθνικής Οικονομίας, ορίζεται κάθε φορά το ποσοστό του νόμιμου τόκου ή του τόκου υπερημερίας. Με όμοιο διάταγμα μπορεί να ορίζεται το ανώτατο κάθε φορά ποσοστό τόκου που οφείλεται από δικαιοπραξία. Προκειμένου για οφειλή από δικαιοπραξία, ο συμφωνημένος με αυτή θεμιτός τόκος ισχύει και για την υπερημερία που επήλθε, αν είναι ανώτερος από τον τόκο υπερημερίας. Εξακολουθούν να ισχύουν οι ειδικές διατάξεις που κανονίζουν διαφορετικά το ποσοστό ή την έναρξη του τόκου ως προς τις οφειλές ή τις απαιτήσεις του δημοσίου, των δήμων, των κοινοτήτων ή άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου.».

Επειδή, με τις διατάξεις του άρθρου 42 του Κ.Φ.Δ. «Επιστροφή φόρου», ως ίσχυε, ορίζονται τα εξής:

«1. Εάν ο φορολογούμενος δικαιούται επιστροφή φόρου, η Φορολογική Διοίκηση, αφού συμψηφίσει τους οφειλόμενους από τον φορολογούμενο φόρους με το ποσό προς επιστροφή, προβαίνει στην επιστροφή της τυχόν προκύπτουσας διαφοράς.

2. Το επιστρεπτέο ποσό καταβάλλεται στον φορολογούμενο μέσα σε ενενήντα (90) ημέρες από την υποβολή έγγραφου αιτήματος του φορολογούμενου, εκτός εάν προβλέπεται μικρότερο χρονικό διάστημα από άλλη διάταξη της φορολογικής νομοθεσίας. Ειδικά για αιτήματα επιστροφής Φ.Π.Α. από υποκειμένους μη εγκατεστημένους στο εσωτερικό της χώρας, η Φορολογική Διοίκηση αποφαινεται μέσα σε τέσσερις (4) μήνες από τη λήψη του σχετικού αιτήματος, εκτός εάν απαιτείται η προσκόμιση συμπληρωματικών στοιχείων, οπότε η ως άνω προθεσμία παρατείνεται μέχρι οκτώ (8) μήνες.

3. Με έγγραφη δήλωση που περιλαμβάνεται στην αίτηση επιστροφής του φορολογούμενου, το επιστρεπτέο ποσό παρακρατείται με σκοπό τον συμψηφισμό του με μελλοντικές οφειλές του φορολογούμενου.

4. Η αξίωση για επιστροφή φόρου, ο οποίος καταβλήθηκε αχρεωστήτως, παραγράφεται κατά τον χρόνο που παραγράφεται το δικαίωμα της Φορολογικής Διοίκησης για έκδοση πράξης προσδιορισμού φόρου, σύμφωνα με τις παρ. 1 και 2 του άρθρου 36 αναφορικά με την αντίστοιχη φορολογική υποχρέωση από την οποία πηγάζει η αξίωση προς επιστροφή. Η παραγραφή της αξίωσης για επιστροφή φόρου που προκύπτει ότι καταβλήθηκε αχρεωστήτως ως αποτέλεσμα έκδοσης πράξης για την ακύρωση ή την τροποποίηση άμεσου προσδιορισμού ή πράξης προσδιορισμού του φόρου ή πράξης επιβολής προστίμου, σύμφωνα με το άρθρο 63B, παρατείνεται κατά ένα (1) έτος από την ημερομηνία έκδοσης της πράξης ακύρωσης ή τροποποίησης, εφόσον η πράξη ακύρωσης ή τροποποίησης εκδίδεται εντός του τελευταίου έτους της προθεσμίας παραγραφής ή μετά από τη συμπλήρωση του χρόνου παραγραφής κατά τις παρ. 1 και 2 του άρθρου 36.

5. Με απόφαση του Διοικητή μπορούν να ορίζονται οι λεπτομέρειες για την εφαρμογή του παρόντος.».

Επειδή, με τις διατάξεις του άρθρου 53 του Κ.Φ.Δ. «Τόκοι εκπρόθεσμης υποβολής», ως ίσχυε, ορίζονται τα εξής:

«1. Αν οποιοδήποτε ποσό φόρου δεν καταβληθεί μέσα στη νόμιμη προθεσμία καταβολής, ο φορολογούμενος υποχρεούται να καταβάλει τόκους επί του εν λόγω ποσού φόρου για τη χρονική περίοδο από την επόμενη μέρα της λήξης της νόμιμης προθεσμίας. Σε περίπτωση εκπρόθεσμης, αρχικής ή τροποποιητικής, δήλωσης καθώς και σε περίπτωση εκτιμώμενου, διορθωτικού ή προληπτικού προσδιορισμού του φόρου, ως αφετηρία υπολογισμού των τόκων λαμβάνεται η λήξη της προθεσμίας κατά την οποία θα έπρεπε να είχε αρχικά καταβληθεί, βάσει του νόμου, ο φόρος που προκύπτει από την εκπρόθεσμη, αρχική ή τροποποιητική, δήλωση ή από την πράξη προσδιορισμού.

2. Σε περίπτωση καταβολής υπερβάλλοντος ποσού φόρου (αχρεώστητη καταβολή), καταβάλλονται τόκοι στον φορολογούμενο για τη χρονική περίοδο από την ημερομηνία αίτησης επιστροφής του υπερβάλλοντος ποσού φόρου μέχρι την ημερομηνία ειδοποίησης του φορολογούμενου για την επιστροφή του, εκτός εάν η επιστροφή φόρου ολοκληρωθεί μέσα σε ενενήντα (90) ημέρες από την παραλαβή από τη Φορολογική Διοίκηση της αίτησης επιστροφής φόρου του φορολογούμενου. Για τους σκοπούς του πρώτου εδαφίου, εάν το υπερβάλλον ποσό φόρου συμψηφιστεί με άλλες οφειλές, το ποσό θεωρείται ότι επιστράφηκε κατά τον χρόνο διενέργειας του συμψηφισμού.

3. Τόκοι επί των τόκων δεν υπολογίζονται και δεν οφείλονται.

4. Ο Υπουργός Οικονομικών, με απόφασή του, ορίζει τα επιτόκια υπολογισμού τόκων, καθώς και όλες τις αναγκαίες λεπτομέρειες για την εφαρμογή του παρόντος άρθρου.»

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 16 του άρθρου 72 «Μεταβατικές διατάξεις» του ΚΦΔ, ως ίσχυε, ορίζεται ότι: «16. Το άρθρο 53 παρ. 2 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας εφαρμόζεται για αιτήσεις επιστροφής που υποβάλλονται από την 1.1.2014 και εφεξής.».

Επειδή, στις διατάξεις των άρθρων 2 και 3 της υπ' αριθ. ΔΠΕΙΣ 1198598 ΕΞ 2013/31.12.2013 (ΦΕΚ Β ' 19/10-1-2014) απόφασης του Υπουργού Οικονομικών, όπως τροποποιήθηκε με την Α.1153/2022 και ισχύει από 13/09/2022, ορίζεται ότι:

«[...] Άρθρο 2. Το ύψος του επιτοκίου υπολογισμού των τόκων της παραγράφου 2 του άρθρου 53 του ν. 4174/2013 (Α' 170) που καταβάλλονται στον φορολογούμενο ορίζεται ως το επιτόκιο πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΜΡΟ) που ισχύει κατά την ημερομηνία ειδοποίησης του φορολογούμενου για την επιστροφή του φόρου, πλέον πέντε και εβδομήντα πέντε (5,75) εκατοστιαίες μονάδες, ετησίως.

Άρθρο 3. Το επιτόκιο των άρθρων 1 και 2 της παρούσας δεν μεταβάλλεται κατά το μέρος που αφορά το επιτόκιο των πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΜΡΟ) πριν την εκάστοτε σωρευτική μεταβολή αυτού κατά δύο (2) εκατοστιαίες μονάδες λαμβανομένου ως βάσης υπολογισμού του επιτοκίου που ισχύει κατά την ημερομηνία έναρξης ισχύος της παρούσας, σύμφωνα με την παρ. 1 του άρθρου 4.».

Επειδή, περαιτέρω, ως προς την παραγραφή της απαίτησης κατά του Δημοσίου προερχόμενη από τόκους, παρατίθενται οι παρακάτω διατάξεις:

Α. Οι διατάξεις του Δημοσίου Λογιστικού του ν.2362/1995 άρθρο 90 παρ. 1 ν. 2362/1995:
Άρθρο 90 παρ. 1 και 2 ν. 2362/1995: «Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου παραγράφεται μετά πενταετία, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής αυτής.». 2. Η κατά του Δημοσίου απαίτηση προς επιστροφή αχρεωστήτως ή παρά το νόμο καταβληθέντος σ' αυτό χρηματικού ποσού παραγράφεται μετά τρία έτη από της καταβολής. Για τα τελωνειακά έσοδα ισχύουν οι ειδικές διατάξεις του άρθρου 30 του Ν. 1165/1918 του Τελωνειακού Κώδικα, όπως ισχύει. Οι διατάξεις της παρούσας παραγράφου εφαρμόζονται και επί ποσών που εισπράττονται από το Δημόσιο για λογαριασμό τρίτων.».

Άρθρο 91 εδ. α' ν. 2362/1995: «Επιφυλασσομένης κάθε άλλης ειδικής διατάξεως του παρόντος η παραγραφή οποιασδήποτε απαιτήσεως κατά του Δημοσίου αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξη αυτής.».

Άρθρο 93 περ. β' ν. 2362/1995: «Με την επιφύλαξη ειδικών διατάξεων, η παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται μόνο: α) Με την υποβολή της υποθέσεως στο δικαστήριο ή σε διαιτητές, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από την τελευταία διαδικαστική πράξη των διαδίκων του δικαστηρίου ή των διαιτητών. β) Με την υποβολή στην αρμόδια δημόσια αρχή αιτήσεως για την πληρωμή της απαιτήσεως, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγγραφη απάντηση του Διατάκτη ή της αρμόδιας για την πληρωμή της απαιτήσεως αρχής. Αν η αρμόδια δημόσια αρχή δεν απαντήσει, η παραγραφή αρχίζει μετά πάροδο έξι μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αιτήσεως. Υποβολή δεύτερης αιτήσεως δεν διακόπτει εκ νέου την παραγραφή.».

Β. Οι μετέπειτα διατάξεις του ν. 4270/2014 περί Κώδικα Δημόσιου Λογιστικού:

Άρθρο 140: 1. Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου, πλην εκείνων για τις οποίες εφαρμόζονται οι διατάξεις του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (ν. 4174/2013, Α' 170), παραγράφεται μετά την παρέλευση πενταετίας, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής αυτής. 2. Η κατά του Δημοσίου απαίτηση προς επιστροφή αχρεωστήτως ή παρά το νόμο καταβληθέντος σ" αυτό χρηματικού ποσού παραγράφεται μετά τρία (3) έτη, από την καταβολή. Για τα τελωνειακά έσοδα ισχύουν οι ειδικές διατάξεις του άρθρου 32 του Τελωνειακού Κώδικα (ν.2960/2001, Α' 265). Οι διατάξεις της παρούσας παραγράφου εφαρμόζονται και επί ποσών που εισπράττονται από το Δημόσιο για λογαριασμό τρίτων.

Άρθρο 141: Η παραγραφή οποιασδήποτε απαίτησης κατά του Δημοσίου αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε και είναι δυνατή η δικαστική της επιδίωξη, με την επιφύλαξη κάθε άλλης ειδικής διάταξης του νόμου αυτού. Προκειμένου όμως περί δασμών, φόρων, τελών και λοιπών δικαιωμάτων που εισπράττονται στα Τελωνεία, η παραγραφή αρχίζει από τη βεβαίωση αυτών.

Άρθρο 143: Με την επιφύλαξη ειδικών διατάξεων, η παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται μόνο:

α. Με την υποβολή της υπόθεσης στο δικαστήριο ή σε διαιτητές, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από την τελευταία διαδικαστική πράξη των διαδίκων, του δικαστηρίου ή των διαιτητών.

β. Με την υποβολή στην αρμόδια δημόσια αρχή αίτησης για την πληρωμή της απαίτησης, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγγραφη απάντηση του διατάκτη ή της αρμόδιας για την πληρωμή της απαίτησης αρχής. Αν η αρμόδια δημόσια αρχή δεν απαντήσει, η παραγραφή αρχίζει μετά πάροδο έξι (6) μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αίτησης. Υποβολή δεύτερης αίτησης δεν διακόπτει εκ νέου την παραγραφή.»

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 177 παρ. 1 εδ. α' περ. α' και εδ. β' του ν.4270/2014:

«Από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου καταργούνται οι διατάξεις: α. Των άρθρων 1 έως και 108 και του άρθρου 110 του ν. 2362/1995. β. [...]. γ. [...]. δ. [...]. Οποιαδήποτε υφιστάμενη αναφορά στις καταργούμενες κατά τα ανωτέρω διατάξεις νοείται στο εξής ως αναφορά στις αντίστοιχες διατάξεις του παρόντος νόμου.»

Και με τις διατάξεις του άρθρου 183 παρ. 1 και 2 περ. γ' εδ. α' του ν.4270/2014:

«1. Η ισχύς των διατάξεων του παρόντος νόμου αρχίζει από την 1.1.2015, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά σε αυτές ή στην επόμενη παράγραφο. 2. Ειδικότερα: α. [...]. β. [...]. γ. Οι διατάξεις του Υποκεφαλαίου 12 του Κεφαλαίου Β' του Μέρους Δ' ισχύουν για απαιτήσεις του Δημοσίου που βεβαιώνονται προς είσπραξη μετά την 1.1.2015, καθώς και για απαιτήσεις σε βάρος του Δημοσίου που γεννώνται μετά την ημερομηνία αυτή.»

Επειδή, από τις προπαρατεθείσες διατάξεις συνάγεται ότι η αξίωση για καταβολή τόκων από το Δημόσιο, στην περίπτωση αχρεωστήτης καταβολής φόρου, γεννάται και καθίσταται δικαστικώς επιδιώξιμη από τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής του φορολογουμένου, με την οποία υποβάλλεται το αίτημα περί επιστροφής φόρου που έχει καταβληθεί αχρεωστήτως. Συνεπώς, εάν στην προσφυγή αυτή δεν έχει περιληφθεί και αίτημα περί καταβολής τόκων, ο φορολογούμενος έχει δικαίωμα να ζητήσει μεταγενεστέρως, με ξεχωριστή προσφυγή, τους τόκους λόγω της αχρεώστητης καταβολής έως την εξόφληση αυτών, στην περίπτωση δε αυτή η παραγραφή είναι πενταετής και αρχίζει από την άσκηση της πρώτης προσφυγής. Περαιτέρω, η παραγραφή της αξίωσης των τόκων, κατά την έννοια των διατάξεων του άρθρου 93 περ. α' και β' του ν.2362/1995 και του άρθρου 143 του ν. 4270/2014, διακόπτεται μόνο με την υποβολή ειδικού αιτήματος περί καταβολής τόκων, είτε με προσφυγή στην οποία

περιλαμβάνεται το αίτημα αυτό, είτε με σχετική αίτηση στο Δημόσιο. Δεν διακόπτεται, όμως, με την προσφυγή με την οποία ζητείται η επιστροφή του φόρου, χωρίς να περιλαμβάνεται σε αυτήν αίτημα περί επιδικάσεως τόκων, ανεξαρτήτως εάν οι τόκοι συνιστούν αξίωση παρεπόμενη εκείνης της επιστροφής του φόρου. Τούτο δε διότι, υπό την αντίθετη εκδοχή, θα ήταν δυνατή η καταστρατήγηση των περί παραγραφής διατάξεων του άρθρου 140 του 4270/2014, μέσω της ασκήσεως της μεταγενέστερης προσφυγής για τους τόκους, μετά την συμπλήρωση της παραγραφής (βλ. ΔΕΦΑΘ 2660/2019, 1242/2015, ΔΠΛ Α359/2019, πρβλ. ΣτΕ 2304/2013 4024/2010, ΑΠ 40/1996).

Επειδή, με τις υπ' αριθ. 248-9/2008 αποφάσεις της Ολομέλειας του ΣτΕ κρίθηκε ότι: «Σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 8 παρ. 4 περίπτ. ε' του ν.δ. 4486/1965, στην δικαιοδοσία των τακτικών φορολογικών (ήδη διοικητικών) δικαστηρίων υπάγονται και οι διαφορές μεταξύ φορολογικής αρχής και φορολογουμένου για την επιστροφή ποσών φόρων, τελών και εισφορών. Η διάταξη αυτή αναφέρεται σε διαφορές οι οποίες έχουν ως αντικείμενο την επιστροφή φόρων κλπ. που καταβλήθηκαν χωρίς να υπάρχει σχετική υποχρέωση, εν όλω ή εν μέρει, ή την επιστροφή φόρων κλπ. για άλλη αιτία, προβλεπόμενη από τον φορολογικό νόμο. Η υποχρέωση του Δημοσίου για καταβολή τόκων για χρέος του, το οποίο απορρέει από την υποχρέωσή του να επιστρέψει καταβληθέντες φόρους κλπ., είναι παρεπόμενη του ανωτέρω χρέους. Δεδομένου δε ότι το χρέος αυτό απορρέει από σχέση δημοσίου δικαίου, όπως είναι η φορολογική, η αμφισβήτηση, ως προς την παρεπόμενη αυτή υποχρέωση, συνιστά διοικητική διαφορά. Συνεπώς, ο φορολογούμενος μπορεί να ασκήσει προσφυγή ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων με αίτημα να τού επιστραφούν οι ως άνω φόροι ή με αίτημα να τού καταβληθούν τόκοι για την ανωτέρω απαίτησή του, είναι δε επιτρεπτή η σώρευση στην προσφυγή του των δύο αυτών αιτημάτων.».

Επειδή, περαιτέρω, με την υπ' αριθ. 2190/2014 απόφαση της Ολομέλειας του ΣτΕ, αφού επαναλήφθηκαν οι ανωτέρω κρίσεις, κρίθηκαν τα εξής:

α) οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ.2 του ν. 1473/1984, όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 3 του ν.2120/1993, κατά το μέρος που ορίζουν ότι, επί επιστροφής φόρων, δασμών κλπ., που καταβλήθηκαν αχρεωστήτως κατά τα κριθέντα με οριστική δικαστική απόφαση, η τοκοφορία αρχίζει μετά την πάροδο εξαμήνου από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποιήσεως στην φορολογική αρχή της δικαστικής αποφάσεως, έχουν ως συνέπεια την μη προσήκουσα αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του αχρεωστήτως καταβαλόντος τον φόρο, η οποία προκλήθηκε από την διαγνωσθείσα ως εξ αρχής αχρεώστητη καταβολή του φόρου. Τούτο δε, διότι η υποχρέωση καταβολής τόκων, που εξ ορισμού έχουν ως σκοπό την αποκατάσταση της ζημίας από στέρηση περιουσιακών στοιχείων, περιορίζεται στο χρονικό διάστημα μετά την πάροδο εξαμήνου από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποιήσεως στην φορολογική αρχή της αποφάσεως του αρμοδίου δικαστηρίου. Η ρύθμιση αυτή, που αφήνει ακάλυπτο μακρό χρονικό διάστημα κατά το οποίο ο φορολογούμενος υφίσταται μη νομίμως περιουσιακή ζημία και του οποίου χρονικού διαστήματος η διάρκεια εξαρτάται από γεγονότα που ευρίσκονται εκτός του πεδίου επιρροής του, όπως είναι κυρίως ο χρόνος συζητήσεως της υποθέσεως και της δημοσιεύσεως και κοινοποιήσεως της αποφάσεως, είναι ασύμβατη τόσο με το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος περί ισότητας των πολιτών ενώπιον των δημοσίων βαρών, όσο και με τα άρθρα 17 παρ.1 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ περί προστασίας της ιδιοκτησίας και, κατ' ακολουθίαν, ανίσχυρη.

β) Οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του ν. 1473/1984, όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 3 του ν.2120/1993, κατά το μέρος που προβλέπουν, επί επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντων φόρων, δασμών και συναφών προστίμων, την καταβολή τόκων με το επιτόκιο που ισχύει για τα έντοκα γραμμάτια του Δημοσίου τρίμηνης διάρκειας, δεν αντίκεινται στα άρθρα 4 παρ.1, 4 παρ. 5, 78 παρ.1 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ.

γ) Για αξιώσεις του φορολογουμένου προς επιδίκαση τόκων κατά την επιστροφή φόρων κλπ. αχρεωστήτως καταβληθέντων ισχύουν οι ειδικές ρυθμίσεις του άρθρου 3 του ν. 2120/1993 και του άρθρου 21 του Κώδικα των νόμων περί δικών του Δημοσίου. Ως εκ τούτου, για το ζήτημα αυτό δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 340 έως 346 και 910-911 του Αστικού Κώδικα. Ειδικότερα, ως προς το ύψος του επιτοκίου έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του ν. 1473/1984, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 3 του ν. 2120/1993, ο δε χρόνος ενάρξεως της τοκοφορίας, εν όψει της αντισυνταγματικότητας, κατά το μέρος αυτό, των διατάξεων αυτών, ρυθμίζεται από την προγενέστερη διάταξη του άρθρου 21 του κ.δ. της 26.6/10.7.1944, η οποία έχει εφαρμογή και σε περίπτωση οφειλής που απορρέει από σχέση δημοσίου δικαίου, όπως η φορολογική, εφ' όσον δεν ορίζεται διαφορετικά από ειδικές διατάξεις. Κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διατάξεως, τόκοι οφείλονται από την άσκηση της προσφυγής, με την οποία υποβάλλεται το αίτημα για επιστροφή φόρου κλπ. που έχει καταβληθεί αχρεωστήτως.

Επειδή, και με την πρόσφατη υπ' αριθ. 686/2020 απόφαση του Τμήματος Β' του ΣτΕ, το Δικαστήριο βασίσθηκε στις ανωτέρω αποφάσεις και ειδικότερα:

«9. Επειδή, με τις αποφάσεις 248-9/2008 της Ολομελείας του Δικαστηρίου κρίθηκαν τα εξής: Σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 8 παρ. 4 περίπτ. έ του ν.δ. 4486/1965, στην δικαιοδοσία των τακτικών φορολογικών (ήδη διοικητικών) δικαστηρίων υπάγονται και οι διαφορές μεταξύ φορολογικής αρχής και φορολογουμένου για την επιστροφή ποσών φόρων, τελών και εισφορών. Η διάταξη αυτή αναφέρεται σε διαφορές οι οποίες έχουν ως αντικείμενο την επιστροφή φόρων κλπ. που καταβλήθηκαν χωρίς να υπάρχει σχετική υποχρέωση, εν όλω ή εν μέρει, ή την επιστροφή φόρων κλπ. για άλλη αιτία, προβλεπόμενη από τον φορολογικό νόμο. Η υποχρέωση του Δημοσίου για καταβολή τόκων για χρέος του, το οποίο απορρέει από την υποχρέωσή του να επιστρέψει καταβληθέντες φόρους κλπ., είναι παρεπόμενη του ανωτέρω χρέους. Δεδομένου δε ότι το χρέος αυτό απορρέει από σχέση δημοσίου δικαίου, όπως είναι η φορολογική, η αμφισβήτηση, ως προς την παρεπόμενη αυτή υποχρέωση, συνιστά διοικητική διαφορά. Συνεπώς, ο φορολογούμενος μπορεί να ασκήσει προσφυγή ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων με αίτημα να τού επιστραφούν οι ως άνω φόροι ή με αίτημα να τού καταβληθούν τόκοι για την ανωτέρω απαίτησή του, είναι δε επιτρεπτή η σώρευση στην προσφυγή του των δύο αυτών αιτημάτων.

Περαιτέρω, με την απόφαση 2190/2014 της Ολομέλειας του Δικαστηρίου, αφού επαναλήφθηκαν οι ανωτέρω κρίσεις, κρίθηκαν τα εξής:

α) οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ.2 του ν. 1473/1984, όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 3 του ν. 2120/1993, κατά το μέρος που ορίζουν ότι, επί επιστροφής φόρων, δασμών κλπ., που καταβλήθηκαν αχρεωστήτως κατά τα κριθέντα με οριστική δικαστική απόφαση, η τοκοφορία αρχίζει μετά την πάροδο εξαμήνου από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποιήσεως στην φορολογική αρχή της δικαστικής αποφάσεως, έχουν ως συνέπεια την μη προσήκουσα αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του αχρεωστήτως καταβαλόντος τον φόρο, η οποία προκλήθηκε από την διαγνωσθείσα ως εξ αρχής αχρεώστητη καταβολή του φόρου. Τούτο δε,

διότι η υποχρέωση καταβολής τόκων, που εξ ορισμού έχουν ως σκοπό την αποκατάσταση της ζημίας από στέρηση περιουσιακών στοιχείων, περιορίζεται στο χρονικό διάστημα μετά την πάροδο εξαμήνου από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποίησεως στην φορολογική αρχή της αποφάσεως του αρμοδίου δικαστηρίου. Η ρύθμιση αυτή, που αφήνει ακάλυπτο μακρό χρονικό διάστημα κατά το οποίο ο φορολογούμενος υφίσταται μη νομίμως περιουσιακή ζημία και του οποίου χρονικού διαστήματος η διάρκεια εξαρτάται από γεγονότα που ευρίσκονται εκτός του πεδίου επιρροής του, όπως είναι κυρίως ο χρόνος συζητήσεως της υποθέσεως και της δημοσιεύσεως και κοινοποίησεως της αποφάσεως, είναι ασύμβατη τόσο με το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος περί ισότητας των πολιτών ενώπιον των δημοσίων βαρών, όσο και με τα άρθρα 17 παρ.1 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ περί προστασίας της ιδιοκτησίας και, κατ' ακολουθίαν, ανίσχυρη.

β) Οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του ν. 1473/1984, όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 3 του ν. 2120/1993, κατά το μέρος που προβλέπουν, επί επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντων φόρων, δασμών και συναφών προστίμων, την καταβολή τόκων με το επιτόκιο που ισχύει για τα έντοκα γραμμάτια του Δημοσίου τρίμηνης διάρκειας, δεν αντίκεινται στα άρθρα 4 παρ.1, 4 παρ. 5, 78 παρ.1 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ.

γ) Για αξιώσεις του φορολογούμενου προς επιδίκαση τόκων κατά την επιστροφή φόρων κλπ. αχρεωστήτως καταβληθέντων ισχύουν οι ειδικές ρυθμίσεις του άρθρου 3 του ν. 2120/1993 και του άρθρου 21 του Κώδικα των νόμων περί δικών του Δημοσίου. Ως εκ τούτου, για το ζήτημα αυτό δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 340 έως 346 και 910-911 του Αστικού Κώδικα. Ειδικότερα, ως προς το ύψος του επιτοκίου έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του ν. 1473/1984, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 3 του ν. 2120/1993, ο δε χρόνος ενάρξεως της τοκοφορίας, εν όψει της αντισυνταγματικότητας, κατά το μέρος αυτό, των διατάξεων αυτών, ρυθμίζεται από την προγενέστερη διάταξη του άρθρου 21 του κ.δ. της 26.6/10.7.1944, η οποία έχει εφαρμογή και σε περίπτωση οφειλής που απορρέει από σχέση δημοσίου δικαίου, όπως η φορολογική, εφ' όσον δεν ορίζεται διαφορετικά από ειδικές διατάξεις. Κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διατάξεως, τόκοι οφείλονται από την άσκηση της προσφυγής, με την οποία υποβάλλεται το αίτημα για επιστροφή φόρου κλπ. που έχει καταβληθεί αχρεωστήτως. Από τις αποφάσεις αυτές προκύπτουν οι ακόλουθες, είτε ρητώς είτε εμμέσως συναγόμενες, ερμηνευτικές κρίσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας: Η αχρεώστητη καταβολή φόρου συνεπάγεται την καταβολή τόκων επί του αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού φόρου ως αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του αχρεωστήτως καταβαλόντος τον φόρο λόγω μειώσεως της περιουσίας του κατά το ποσό του αχρεωστήτως καταβληθέντος φόρου. Η αμφισβήτηση ως προς τις σχετικές υποχρεώσεις του Δημοσίου - κύρια, καθ' όσον αφορά το ποσό του αχρεώστητου φόρου, και παρεπόμενη, καθ' όσον αφορά τους τόκους επί του ποσού αυτού - γεννά αντίστοιχες διοικητικές διαφορές, οι οποίες εγείρονται είτε με κοινή για αμφότερες τις υποχρεώσεις προσφυγή, στην οποία ο φορολογούμενος σωρεύει τα αντίστοιχα σχετικά αιτήματα, είτε με ιδιαίτερη προσφυγή για κάθε μία από αυτές. Συνεπώς, η διάγνωση με δικαστική απόφαση της αχρεώστητης καταβολής φόρου και της υποχρεώσεως του Δημοσίου να τόν επιστρέψει στον φορολογούμενο αποτελεί μεν προϋπόθεση για την διάγνωση της υποχρεώσεως του Δημοσίου να καταβάλει τόκους προς αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του φορολογούμενου, δεν είναι όμως αυτή η γενεσιουργός αιτία της τελευταίας αυτής υποχρεώσεως. Η υποχρέωση αυτή έχει ως γενεσιουργό αιτία την αχρεώστητη καταβολή του φόρου και διατηρείται μέχρι του χρόνου που το σχετικό ποσό επιστρέφεται στον φορολογούμενο. Κατά την διάταξη δε του άρθρου 21 του

Κώδικα νόμων περί δικών του Δημοσίου, η εν λόγω παρεπόμενη υποχρέωση υφίσταται από την άσκηση της προσφυγής για την ικανοποίηση της κύριας απαιτήσεως του φορολογούμενου, αποκλεισμένης της εφαρμογής των άρθρων 340-346 και 910-911 του Αστικού Κώδικα οι οποίες προβλέπουν και προγενέστερο χρόνο τοκοφορίας των χρηματικών απαιτήσεων.

10. Επειδή, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (ΔΕΕ), αν ένα κράτος μέλος εισέπραξε φόρους κατά παράβαση των κανόνων του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, οι ιδιώτες έχουν δικαίωμα, απορρέον από το ίδιο το ενωσιακό δίκαιο, επιστροφής όχι μόνον του αχρεωστήτως καταβληθέντος φόρου αλλά και των αμέσως σχετιζομένων με αυτόν τον φόρο ποσών που το εν λόγω κράτος εισέπραξε ή παρακράτησε, όπως οι σχετικοί τόκοι. Ελλείψει ενωσιακής νομοθεσίας, εναπόκειται στην εσωτερική έννομη τάξη κάθε κράτους μέλους να προβλέψει τις προϋποθέσεις καταβολής των εν λόγω τόκων, περιλαμβανομένων των ρυθμίσεων που αφορούν στο επιτόκιο και τον τρόπο υπολογισμού αυτών, οι οποίες πρέπει να συνάδουν προς τις αρχές της ισοδυναμίας και της αποτελεσματικότητας του ενωσιακού δικαίου, δηλαδή δεν πρέπει να είναι λιγότερο ευνοϊκές από εκείνες που αφορούν παρόμοιες αιτήσεις που στηρίζονται σε διατάξεις του εθνικού δικαίου ούτε να καθιστούν πρακτικώς αδύνατη ή υπερβολικά δυσχερή την άσκηση των δικαιωμάτων που χορηγεί η ευρωπαϊκή έννομη τάξη, οι δε εθνικοί κανόνες σχετικώς, μεταξύ άλλων, προς τον υπολογισμό των τυχόν οφειλόμενων τόκων δεν πρέπει να καταλήγουν σε μη προσήκουσα αποζημίωση του υποκειμένου στον φόρο λόγω ζημίας του οφειλομένης σε αχρεώστητη καταβολή του φόρου (βλ. αποφάσεις ΔΕΕ της 18-4-2013, C-565/2011, Mariana Irimie, σκ. 21-26, της 19-7-2012, C-591/2010, Littlewoods Retail, σκ.24-34 και την σε αυτές παρατιθέμενη νομολογία). Δεν πληροί την ως άνω επιταγή εθνικό σύστημα, το οποίο περιορίζει τους τόκους στους γεγεννημένους από την επομένη της ημερομηνίας υποβολής της αίτησης επιστροφής του αχρεωστήτως εισπραχθέντος φόρου, διότι η ζημία του αχρεωστήτως καταβαλόντος χωρεί κατ'αρχήν κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ της ημερομηνίας της αχρεώστητης καταβολής του φόρου και της ημερομηνίας επιστροφής αυτού (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Mariana Irimie, σκ. 27-28). Εν όψει δε τούτων, έχει ήδη κριθεί ότι οι διατάξεις του άρθρου 21 του Κώδικος νόμων περί δικών του Δημοσίου αντίκεινται στο ενωσιακό δίκαιο, κατά το μέρος που ορίζουν ως χρόνο ενάρξεως της τοκοφορίας εκείνον της ασκήσεως της προσφυγής με την οποία υποβάλλεται το αίτημα για επιστροφή αχρεωστήτως καταβληθέντος φόρου (ΣΤΕ 2812/2018, 412/2018, 2083/2017, 4054-5/2014 κ.ά).

11. Επειδή, από τις προεκτεθείσες κρίσεις του δικάσαντος δικαστηρίου προκύπτει ότι η απόρριψη της προσφυγής της πρώτης αναιρεσεύουσας στηρίχθηκε στην εκδοχή ότι, κατά τις διατάξεις του άρθρου 8 παρ. 4 περίπτ. ε' του ν.δ. 4486/1965, του άρθρου 21 του Κώδικα νόμων περί δικών του Δημοσίου της 26.6/10.7.1944 και του άρθρου 38 παρ. 2 του ν. 1473/1984, δεν υποβάλλεται νομίμως, με ιδιαίτερη προσφυγή του φορολογούμενου, αίτημα επιδικάσεως τόκων επί ποσού φόρου αχρεωστήτως καταβληθέντος από αυτόν στην περίπτωση κατά την οποία το ποσό αυτό έχει ήδη επιστραφεί σ' αυτόν κατόπιν δικαστικής αποφάσεως που διέγνωσε, κατόπιν προηγούμενης προσφυγής του, την αχρεώστητη καταβολή του φόρου. Η εκδοχή αυτή για την έννοια του νόμου είναι αντίθετη με τα κριθέντα με τις αποφάσεις 248-9/2008 και 2190/2014 της Ολομέλειας του Δικαστηρίου, όπως αυτά εκτέθηκαν στην σκέψη 9. Συνεπώς, είναι βάσιμοι οι ισχυρισμοί των αναιρεσειουσών περί του παραδεκτού της προβολής των δύο πρώτων λόγων αναίρεσεως από της απόψεως του άρθρου 53 παρ. 3 του π.δ.18/1989. Πρέπει δε οι λόγοι αυτοί αναίρεσεως να γίνουν και δεκτοί ως βάσιμοι, διότι, σύμφωνα με τις ως άνω διατάξεις και αντιθέτως προς όσα έκρινε το δικάσαν δικαστήριο, η πρώτη από τις αναιρεσεύουσες εταιρείες νομίμως υπέβαλε με την ένδικη προσφυγή το αίτημα

για την διάγνωση της υποχρεώσεως του Δημοσίου να τής καταβάλει τόκους επί του ποσού του φόρου που αχρεωστήτως, όπως αποφάνθηκε το Διοικητικό Εφετείο με την 1722/2007 απόφασή του, η ίδια είχε καταβάλει, οι τόκοι δε οφείλονταν, σύμφωνα με το, κατ' αρχήν, εφαρμοστέο εν προκειμένω άρθρο 21 του Κώδικα νόμων περί δικών του Δημοσίου, από την άσκηση της προσφυγής της για την κύρια απαίτηση μέχρι τον χρόνο εξοφλήσεως του χρέους του Δημοσίου, δηλαδή από 26.10.2000, σύμφωνα και με το (επικουρικό) αίτημα της ένδικης προσφυγής. Και τούτο, διότι, σύμφωνα με το άρθρο 21 του Κώδικα νόμων περί δικών του Δημοσίου, ο νομοθέτης όρισε ως χρόνο από τον οποίο πρέπει να αποκατασταθεί η μείωση της περιουσιακής ζημίας του δανειστή (εν προκειμένω του αχρεωστήτως καταβαλόντος) τον χρόνο ασκήσεως της αγωγής (εν προκειμένω της προσφυγής) για την κύρια απαίτησή του κατά παρέκκλιση των οριζόμενων στο άρθρο 345 του Αστικού Κώδικα.

12. Επειδή, καίτοι από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ουδόλως προκύπτει αν με την 1722/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου διατάχθηκε η επιστροφή στην πρώτη αναιρεσεύουσα ποσού του φόρου εισοδήματος οικονομικού έτους 2000 ως κατά παράβαση διατάξεων του ενωσιακού δικαίου καταβληθέντος, το δικάσαν δικαστήριο εξέτασε λόγο της ένδικης προσφυγής ότι η υποχρέωση του Δημοσίου να καταβάλει τόκους επί του εν λόγω ποσού φόρου ήταν επιβεβλημένη από τους κανόνες του ενωσιακού δικαίου ως εάν οι κανόνες αυτοί είχαν πράγματι εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, ως εάν δηλαδή η επιστροφή του φόρου είχε πράγματι διαταχθεί λόγω παραβάσεως τέτοιων διατάξεων, όπως ισχυρίσθηκε η πρώτη αναιρεσεύουσα με την ένδικη προσφυγή της. Τον λόγο δε αυτόν απέρριψε ως αβάσιμο με την ίδια, κατ' ουσίαν, αιτιολογία, με την οποία απέρριψε και τους στηριζόμενους στις διατάξεις του εσωτερικού δικαίου, ότι δηλαδή δεν συνέτρεχαν εν προκειμένω οι διαδικαστικές προϋποθέσεις του εθνικού νόμου για την έντοκη επιστροφή του αχρεωστήτως καταβληθέντος φόρου. Η κρίση αυτή, η οποία ήδη κρίθηκε ως μη νομίμως αιτιολογημένη, έρχεται και σε αντίθεση με τα γενόμενα δεκτά με την απόφαση ΔΕΕ της 18-4-2013, C-565/2011, Mariana Irimie ως προς την αρχή της αποτελεσματικότητας του ενωσιακού δικαίου, κατά τους βάσιμους ισχυρισμούς των αναιρεσειουσών περί παραδεκτής προβολής του τέταρτου λόγου αναιρέσεως από της απόψεως του άρθρου 53 παρ. 3 του π.δ. 18/1989, ο λόγος δε αυτός πρέπει να γίνει δεκτός και ως βάσιμος, διότι, εάν πράγματι με την 1722/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών διατάχθηκε η επιστροφή στην πρώτη αναιρεσεύουσα ποσού του φόρου εισοδήματος οικονομικού έτους 2000 ως κατά παράβαση διατάξεων του ενωσιακού δικαίου καταβληθέντος, όπως αυτή ισχυρίσθηκε με την ένδικη προσφυγή, νομίμως ζητήθηκε με την προσφυγή αυτή η καταβολή τόκων επί του ποσού αυτού, οι τόκοι δε οφείλονταν, στην περίπτωση αυτή, από τον χρόνο της αχρεώστητης καταβολής του φόρου (πρβ ΣτΕ 4054-5/2014 σκ.8). Είναι δε διάφορο το ζήτημα, αν, εν όψει των περιλαμβανομένων στην ένδικη προσφυγή αιτημάτων, μπορεί να επιδικασθεί χρηματικό ποσό που προκύπτει από τόκους υπολογιζόμενους από τον χρόνο της αχρεώστητης καταβολής του φόρου..».

Επειδή όπως νομολογιακά έχει κριθεί σύμφωνα με τα ανωτέρω, η διάγνωση της υποχρέωσης του δημοσίου να καταβάλει τόκους προϋποθέτει τη διάγνωση με δικαστική απόφαση της αχρεώστητης καταβολής φόρου και της υποχρέωσης του δημοσίου να τον επιστρέψει στον φορολογούμενο. Η αμφισβήτηση ως προς τις σχετικές υποχρεώσεις του δημοσίου -κύρια, καθ' όσον αφορά το ποσό του αχρεώστητου φόρου, και παρεπόμενη, καθ' όσον αφορά τους τόκους επί του ποσού αυτού- γεννά αντίστοιχες διοικητικές διαφορές, οι οποίες εγείρονται είτε με κοινή για αμφότερες τις υποχρεώσεις προσφυγή, στην οποία ο φορολογούμενος σωρεύει τα

αντίστοιχα σχετικά αιτήματα, είτε με ιδιαίτερη προσφυγή για κάθε μία από αυτές (βλ. ΣΤΕ 686/2020).

Έχει, επιπλέον, κριθεί ότι, μόνη η άσκηση προσφυγής κατά της καταλογιστικής πράξης της φορολογικής αρχής δεν συνιστά και υποβολή αιτήματος περί επιστροφής του επί τη βάση της πράξης αυτής καταβληθέντος ποσού, διότι το αίτημα αυτό, προϋποθέτον, πλην της παρανομίας της καταλογιστικής πράξης, και την καταβολή στο δημόσιο των καταλογισθέντων φόρων, πρέπει να προβάλλεται ειδικώς (ΣΤΕ 3778/1972, 1361/1980, 4129/1987).

Επειδή σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στη διάταξη του άρθρου 53§2 ΚΦΔ, ως ίσχυε, τόκοι οφείλονται μόνο εφόσον δεν καταστεί δυνατή η ολοκλήρωση της διαδικασίας επιστροφής του φόρου εντός ενενηκονθήμερης προθεσμίας από την παραλαβή από τη φορολογική διοίκηση της αίτησης επιστροφής φόρου, οπότε οφείλονται τόκοι αναδρομικά από την ημέρα υποβολή της αίτησης και μέχρι την ημερομηνία ειδοποίησης του φορολογούμενου για την επιστροφή του φόρου. Συνεπώς, η διάταξη του άρθρου 53§2 ΚΦΔ προϋποθέτει (μεταξύ άλλων) την υποβολή αίτησης επιστροφής φόρου και συναρτά την έναρξη της τοκογονίας από την ημερομηνία της υποβολής της αίτησης αυτής (ΣΤΕ 1527/2018 σκέψη 15). Σε περίπτωση, εντούτοις, που δεν υποβληθεί άλλη, ειδική προς τούτο αίτηση αλλά ασκηθεί απευθείας ενδικοφανής προσφυγή, ως αίτηση λαμβάνεται η ενδικοφανής αυτή προσφυγή (εφόσον περιλαμβάνει σχετικό αίτημα επιστροφής φόρου). Επιπλέον, στην περίπτωση κατά την οποία ο φορολογούμενος παραδεκτά προσέφυγε απευθείας στο δικαστήριο με προσφυγή, τότε, κατά τα γενόμενα δεκτά με την ΣΤΕ Ολ. 2190/2014, η άσκηση της προσφυγής που περιλαμβάνει αίτημα για την επιστροφή του φόρου που έχει καταβληθεί αχρεωστήτως καλύπτει την απαίτηση του άρθρου 53 για υποβολή αίτησης.

Επειδή εν προκειμένω ο προσφεύγων με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή ζητά την ακύρωση των με αριθ. πρωτ./14.07.2020 και/23.12.2020 απαντήσεων του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών και κατά βάση ζητά και προβάλλει τα εξής :

α) στο ποσό που του επεστράφη ατόκως μόνο το κεφάλαιο ύψους 59.129,14 ευρώ, να του επιστραφούν αναλογούντες τόκοι 10 ετών και οκτών μηνών δηλαδή τόκοι που έχουν παραχθεί από την ημερομηνία είσπραξης του εκπλειστηριάσματος και ενόψει της από το έτος 2006 άσκησης των σχετικών προσφυγών του,

β) ο ίδιος και η εταιρεία «..... Ο.Ε.» ουδέποτε είχαν οφειλές στη Δ.Ο.Υ. Γλυφάδας, και συγκεκριμένα οφειλές που αναφέρονται ως «ΛΟΙΠΟΙ ΦΟΡΟΙ» και ΠΡΟΣΤΙΜΑ (ΣΧΕΤΙΚΑ ΑΤΒ/12-12-2003,/17-12-2003 και/30-07-2004) ούτε έλαβαν γνώση για τον συμψηφισμό από το εισπραχθέν εκπλειστηριάσμα,

γ) Σε κάθε περίπτωση ο γενόμενος συμψηφισμός του εκπλειστηριάσματος του δεν ήταν νόμιμος καθόσον οι βεβαιώσεις των σχετικών «οφειλών» του ανάγονται στα έτη 2003, 2004 και προδήλως είχαν προ πολλού παραγραφεί.

δ) να του επιστραφεί έντοκα και το ποσό των περίπου 20.000 ευρώ το οποίο έχει εισπραχθεί μετά από κατάσχεση της σύνταξής του.

Επειδή, η αρμόδια φορολογική αρχή ως αναλυτικά αναφέρεται στο ιστορικό της υπόθεσης με τις προαναφερθείσες προσβαλλόμενες πράξεις ενημέρωσε τον προσφεύγοντα για τα ΑΦΕΚ που έχουν εκδοθεί στο πλαίσιο των δικαστικών αποφάσεων, για τις διαγραφές που πραγματοποιήθηκαν καθώς και για τον τρόπο με τον οποίο είχε διατεθεί το ποσό του εκπλειστηριάσματος, τα ποσά των επιστροφών που προέκυψαν καθώς και για τους

συμψηφισμούς που πραγματοποιήθηκαν και απέρριψε το αίτημά του για έντοκη επιστροφή με την αιτιολογία ότι η φορολογική διοίκηση συμμορφούμενη με το διατακτικό των δικαστικών αποφάσεων το οποίο δεν περιλάμβανε την έντοκη επιστροφή στην εταιρεία του αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού και συνεπώς δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την επιστροφή των τόκων.

Περαιτέρω τον ενημέρωσε ότι για τις βεβαιωμένες οφειλές του για τις οποίες μέρος του εκπλειστηριάσματος κρατήθηκε για την αποπληρωμή τους (ήτοι ΛΟΙΠΟΙ ΦΟΡΟΙ» και ΠΡΟΣΤΙΜΑ (ΣΧΕΤΙΚΑ ΑΤΒ/12-12-2003,/17-12-2003 και/30-07-2004) δεν υφίσταται παραγραφή καθότι έχουν ασκηθεί μέτρα αναγκαστικής εκτέλεσης μεταξύ των οποίων και η με αριθμ.ειδικού βιβλίου/2011 κατάσχεση εις χείρας του Οργανισμού Ασφάλισης Ελευθέρων Επαγγελματιών για συνολικές οφειλές 6.309.516,38 ευρώ στο πλαίσιο της οποίας κάποια ποσά είχαν αποπληρώσει τις οφειλές των ανωτέρω ΑΤΒ οι οποίες αφορούν σε υφιστάμενες οφειλές, ενώ οι καταβολές που είχαν πραγματοποιηθεί σε οφειλές οι οποίες διεγράφησαν κατόπιν δικαστικών αποφάσεων λήφθηκαν υπόψη και αναλόγως προέκυψε σχετική επιστροφή ως αναφέρεται στο ιστορικό της υπόθεσης.

Επειδή ως προς τα ανωτέρω προβαλλόμενα με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή αναφέρονται τα εξής:

Α)ως προς τον πρώτο προβαλλόμενο ισχυρισμό περί καταβολής τόκων. Ως ανωτέρω αναφέρθηκε για τις βεβαιωθείσες οφειλές (ΦΠΑ έτους 1994 (στοιχεία βεβαίωσης/15-03-2006 και ΕΙΣΟΔΗΜΑ οικ.έτους 1999 στοιχεία βεβαίωσης/24-07-2006) για τις οποίες η φορολογική αρχή είχε εισπράξει μέσω αναγκαστικής εκτέλεσης τα ανωτέρω ποσά (στο έτος 2013 μέρος εκπλειστηριασμάτος και μέρος καταβολών μέσω αναγκαστικής κατάσχεσης) εκδόθηκαν δικαστικές αποφάσεις βάσει των οποίων προέκυπτε η διαγραφή, και στο πλαίσιο αυτό η φορολογική αρχή προέβη στην έκδοση των με αριθμ...../2015 ΑΦΕΚ (κατόπιν της/2014 δικαστικής απόφασης για διαγραφή του ΦΠΑ ΕΤΟΥΣ 1994) και αριθμ...../24-07-2019 ΑΦΕΚ (κατόπιν της/2019 δικαστικής απόφασης για διαγραφή του εισοδήματος οικ.έτους 1999) για την επιστροφή ποσών που είχε εισπράξει στο πλαίσιο μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης και επέστρεψε στον προσφεύγοντα ποσό 59.123,14 ευρώ.

Ωστόσο, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου της υπό εξέταση περίπτωσης, ο προσφεύγων ουδέποτε προέβαλε καταρχήν την αξίωση επιστροφής του αχρεωστήτως καταβληθέντος φόρου είτε με την υποβολή ιδιαίτερου αιτήματος επιστροφής φόρου, είτε με σύρρευση σχετικού αιτήματος με ασκηθείσα δικαστική προσφυγή με την οποία αμφισβητήθηκε το ποσό των φόρων, συνεπώς ουδέποτε γεννήθηκε και η σχετική αξίωση (τοκογονία). Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, και σύμφωνα με τα όσα έγιναν δεκτά με την προαναφερθείσα νομολογία σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 53 παρ.2 του ΚΦΕ, ουδέποτε γεννήθηκε η υποχρέωση του Δημοσίου να καταβάλλει τόκους στην υπό κρίση περίπτωση, καθόσον από τις σχετικές διατάξεις του αρθ. 53 παρ. 2 του ΚΦΔ προκύπτει ότι απαιτείται η υποβολή σχετικής αίτησης επιστροφής του υπερβάλλοντος ποσού φόρου που καταβλήθηκε αχρεωστήτως.

Εν προκειμένω ο προσφεύγων και κατόπιν της επιστροφής του ανωτέρω ποσού, και ενώ προβάλλει ξεχωριστή αξίωση για τόκους από τον χρόνο της καταβολής δεν προέβη για την επικαλούμενη αξίωσή του αυτή και σε καμία υποβολή σχετικού διακριτού αιτήματος καταβολής τόκων ενώπιον της φορολογικής αρχής εντός του χρόνου που ορίζουν οι ανωτέρω διατάξεις αλλά υπέβαλε σχετικό αίτημα αξίωσης έναντι του Δημοσίου για καταβολή τόκων για πρώτη φορά την 02/07/2020 και ενώ η φορολογική αρχή είχε ήδη προβεί σε επιστροφή των ποσών.

Β)Ως προς τους λοιπούς ισχυρισμούς που αναφέρονται στο πλαίσιο της είσπραξης και της αναγκαστικής εκτέλεσης (αναγκαστικής κατάσχεσης εις χείρας ΕΦΚΑ λόγω ληξιπρόθεσμων οφειλών) για το ζητούμενο ποσό των 20.000 ευρώ και στον εσφαλμένο συμψηφισμό του λοιπού ποσού από το εκπλειστηριάσμα με ύφιστάμενες βεβαιωθείσες οφειλές (ήτοι οφειλές που προσδιορίστηκαν το 2003 και 2004 (ΣΧΕΤΙΚΑ ΑΤΒ/12-12-2003,/17-12-2003 και/30-07-2004) στην βάση ότι δεν γνωρίζει τις ληξιπρόθεσμες βεβαιωθείσες οφειλές που υφίστανται και ότι σε κάθε περίπτωση οι οφειλές έχουν υποπέσει σε παραγραφή κατά τον χρόνο του συμψηφισμού, σημειώνεται ότι απαραδέκτως και αλυσιτελώς προβάλλονται καθότι αφενός από τα στοιχεία του φακέλου ο προσφεύγων δεν έχει προβεί σε σχετική αμφισβήτηση αυτών κατά το στάδιο που οι οφειλές προσδιορίστηκαν και που όφειλε, αφετέρου και σε κάθε περίπτωση αφορούν σε ληξιπρόθεσμες πλέον βεβαιωθείσες οφειλές και σε μέσα είσπραξης και διοικητικής εκτέλεσης η αμφισβήτηση των οποίων δεν διενεργείται μέσω ενδικοφανούς προσφυγής κατά το άρθρο 72 του ΚΦΔ (πρώην 63), καθότι οποιαδήποτε αναφυόμενη διαφορά εξ αυτών ανάγεται πλέον στο στάδιο της διοικητικής εκτέλεσης (βλ. Σ.τ.Ε. 2999/2013, 1566/2012).

Α π ο φ α σ ί ζ ο υ μ ε

Την απόρριψη της με ημερομηνία κατάθεσης 27.01.2021 και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανούς προσφυγής του, με ΑΦΜ, κατοίκου Αττικής, οδός, αριθ., ατομικά και ως πρώην ομορρύθμου εταίρου της λυθείσας ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία «.....», σύμφωνα με τα ανωτέρω.

Εντελλόμεθα όπως αρμόδιο όργανο κοινοποιήσει με τη νόμιμη διαδικασία την παρούσα απόφαση στον υπόχρεο.

**ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Ο/Η/ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ**

**Με εντολή του Προϊσταμένου της
Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών
Η ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ
ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ**

ΣΚΟΥΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΩ

Σ η μ ε ί ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της.